

μεγαλοπρεπή ἑλαιῶνα, τὸν ὁποῖον διατέμνουσι δύο ἢ τρεῖς εὐθεῖς καὶ καλοὶ δρόμοι.

Κύθηρα.

Ἡ μεσημβρινωτάτη τῶν Ἑπτὰ Νήσων εἶναι τὰ Κύθηρα, κειμένη πρὸς νότον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Αἰακωνικοῦ κόλπου, 13 μίλια κατὰ μεσημβρινοδυτικὴν διεύθυνσιν ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα, 25 δὲ μίλια πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ταϊνάρου. Τὸ νότιον αὐτῆς ἄκρον ἀπέχει περὶ τὰ 45 μίλια ἐκ τῆς Καραβούσης, τοῦ ἐγγυτάτου μέρους τῆς Κρήτης. Ἐχει δ' ἡ νῆσος Κύθηρα ὡσεὶδὲς μὲν ἀνώμαλον δὲ σχῆμα, καὶ μῆκος μὲν 20 περίπου μιλίων, μέγιστον δὲ πλάτος 10. Εἶναι βουνώδης καὶ βραχώδης· ἀλλ' ὑπάρχουσι μικραὶ τινες κοιλάδες, ὅπου τὸ χῶμα εἶναι γόνιμον καὶ καλλιεργημένον. Παράγει δ' ἐξαιρετον σταφυλὴν (ἐξ ἧς γίνεται καλὸς οἶνος), ἔλαιον, πορτογάλλια, λεμόνια, καὶ ἄλλας ὁπώρας, γεννήματα, καὶ βαμβάκιον. Τὰ Κύθηρα εὐποροῦν ἀπὸ ζῶα μᾶλλον οἰασθήποτε τῶν ἄλλων Ἰονίων νήσων· διότι ἔχουσι περὶ τοὺς 3000 βόας, 16,000 πρόβατα καὶ 4000 αἰγας, ἐκτὸς 1000 ὄνων καὶ περίπου 150 ἵππων. Οἱ κάτοικοι, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπαρίθμησιν τοῦ 1833, ἦσαν 8759, διαμοιρασμένοι εἰς δύο κωμοπόλεις καὶ εἰκοσιεννέα χωρία. Ἡ περιοχὴ τῆς νήσου εἶναι 116 Ἀγγλικά τετραγωνικά μίλια, συμπεριλαμβανομένου τοῦ νησιδίου Αἰγιλίας (Κεριγώτου), τὸ ὁποῖον κεῖται ἀναμέσον Κυθήρων καὶ Κρήτης.

Ἡ κυριωτέρα πόλις, ἡ μᾶλλον κωμόπολις, εἶναι τὸ Καψάλι, ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας. Ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας εἶναι τὸ χωρίον τοῦ Ἀγ. Νικολάου, μὲ τὸ κάλλιστον ἐν τῇ νήσῳ ἀγκυροβόλιον. Εἰς τὰ πέρας εὐρίσκονται ἀρχαῖοι τινες λελατομημένοι τάφοι· καὶ οὐ μακρὰν αὐτῶν λείψανά τινα τειχῶν, ὑπογείων οἰκοδομῶν, καὶ συντετριμμένων στύλων, τὰ ὁποῖα νομίζονται λείψανα τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Κυθήρων, καὶ τοῦ διαβοήτου αὐτῆς ναοῦ τοῦ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀφιερωμένου. Τὸ μέρος τοῦτο λέγεται τὴν σήμερον Παλαιόκαστρον. Ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ παραλίου τῆς νήσου εἶναι τὸ Δελφίνιον, εὐρύχωρος ἀλλὰ κινδυνώδης λιμὴν.

ΠΕΡΙ ΓΕΩΛΟΓΙΚΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Ἡ ἀνοτιχία τῶν ζητούντων εἰς τὰς Γραφὰς λεπτομερῆ περιγραφὴν γεωλογικῶν φαινομένων προέρχεται ἐκ τῆς ἀδεμελιώτου ἐλπίδος, ὅτι εἰς αὐτὰς θέλουσιν εὐρεῖν ἱστορικὰς εἰδήσεις περὶ ὧν τῶν ἔργων τοῦ Δημιουργοῦ, εἰς χρόνους καὶ τόπους μεθ' ὧν οὐδεμίαν ἔχει σχεῖσιν τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐπίσης ὁρθὸν ἤθελεν εἶσθαι ν' ἀντιλέξωσιν εἰς τὴν Μωσαϊκὴν ἱστορίαν ὅτι εἶναι ἀτελής, ἐπειδὴ δὲν ἀναφέρει τοὺς δορυφόρους τοῦ πλανήτου Διὸς, ἢ τοὺς δακτυλίους τοῦ Κρόνου, καὶ νὰ αἰσθάνωνται ἀποτυχίαν διότι δὲν εὐρίσκουν εἰς αὐτὰς τὴν ἱστορίαν τῶν γεωλογικῶν φαινομένων, τὰ περὶ ὧν ἀρμόζουσι μὲν εἰς ἐπιστημονικὴν ἐγκυκλοπαίδειαν, ἀλλ'

εἶναι πάντῃ ἀλλότρια τῶν σκοπῶν τόμου, ὅστις συνεγράφη μόνον ὡς ὁδηγὸς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ ἠθικῆς διαγωγῆς.

Δικαίως ἐμπορεῖ τις νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς νομίζοντας τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην θέμα κατὰλληλον εἰς ἀποκάλυψιν, ποῦ ἡδύνατο ἡ ἀποκάλυψις νὰ σταθῇ, χωρὶς ἀτελείας παραλείψεως, μικροτέρας κατὰ τὸν βαθμὸν, ἀλλ' ὁμοίας τὸ εἶδος, μὲ τὴν ἀποδιδομένην εἰς τὸ ὑπάρχον Μωσαϊκὸν διήγημα; Ἀποκάλυψις τοσαύτης μόνον ἀστρονομίας ὅση ἐγνωρίζετο εἰς τὸν Κοπέρνικον ἤθελε φαίνεσθαι ἀτελής μετὰ τὰς ἀνακαλύψεις τοῦ Νεϋτωνος· ἀποκάλυψις δὲ τῆς Νευτωνικῆς ἐπιστήμης ἤθελε φανῆν ἐλλιπὴς εἰς τὸν La Place· ἀποκάλυψις ὧν τῶν χημικῶν γνώσεων τῆς δεκάτης ὁγδόης ἐκατονταετηρίδος ἤθελεν εἶσθαι τόσον ἐλλιπὴς, παραβαλλομένη μὲ τὰς σημερινὰς εἰδήσεις, ὅσον θέλουσιν φαίνεσθαι τὰ τὴν σήμερον περὶ τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἐγνωσμένα πρὸ τῆς λήξεως ἐνὸς ἄλλου αἰῶνος. Εἰς ὅλον τὸν κύκλον τῶν ἐπιστημῶν δὲν ὑπάρχει οὐδεμία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, ἕως οὗ ν' ἀπαιτησῶμεν ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν πλήρη ἀνάπτυξιν ὧν τῶν μυστηριωδῶν ἐνεργειῶν, αἵτινες ὑποστηρίζουσι τὸν μηχανισμόν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Τοιαύτη ἀποκάλυψις ἡδύνατο ἴσως ν' ἀρμόζῃ εἰς ἄλλα ὄντα ὑψηλότερα τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἡ ἀπόκτησις τοιαύτης γνώσεως τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ πιθανὸν ὅτι θέλει συνιστᾶν μέρος τῆς εὐδαιμονίας ἡμῶν εἰς μέλλουσαν κατάστασιν· ἀλλ' ἐκτὸς ἂν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἴχε πλάσθῃ ἄλλη παρ' ὁποία εἶναι, ἡ ἂν ὑποτιθεμένη παγγνωσίας κοινοποιήσις ἤθελε μεταδοθῇ εἰς πλάσματα, πάντῃ ἀνίκανα νὰ τὴν δεχθῶσιν, ἐφ' οἷα σδήποτε καταστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους παρελθούσης ἢ παρούσης, ἡθικῆς ἢ φυσικῆς· καὶ ἤθελε προσέτι ἀντιφρασεῖται εἰς τὸν σκοπὸν ὧν τῶν ἄλλων ὑπὸ Θεοῦ γενομένων ἀποκαλύψεων ἑαυτοῦ, τὸ τέλος τῶν ὁποίων πάντοτε ὑπῆρξεν ἡ μετάδοσις ὅχι νοητικῶν ἀλλ' ἡθικῶν γνώσεων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Τὸ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ζήτημα εἶναι ὑπόθεσις σπουδαιότητι. Ὅτι μὲν ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, ἐπίστευσαν πολλοὶ κατὰ πάντα αἰῶνα· καὶ τῶν ὄντι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐκ φυσικῆς τινὸς ὁρμῆς ἀπωθεῖ τὴν ἰδέαν τῆς παντελοῦς ἐξουθενώσεως, ἢ τῆς ἀτελευτήτου ἀναισθησίας. Ἀλλ' ἀράγε οἱ νεκροὶ ἀναστήσονται; Τοῦτο ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὡς βεβαίωτατον μᾶς παρέδωκεν. “Ἐρχεται ὥρα,” εἶπεν, “ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς· οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες, εἰς ἀνάστασιν κρίσεως.” Εἶπε προσέτι, “Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή.”

Τὸ δόγμα τοῦτο καὶ πρὶν Χριστοῦ ἐγγώριζον οἱ Ἰουδαῖοι, μολοντί οἱ μὲν Σαδδουκαῖοι ἠρνοῦντο τὴν ὑπαρ-